

STUDENTEN WEEKBLAD

14^e Jaargang.

No. 30.

REDACTEUREN:

W. F. A. RÖELL, G. B. V. D. WERFHORST, H. S. V. LENNEP,
: H. R. BEUKELMAN, C. WOLTERBEEK, F. ZWEERTS. :

MEDEWERKSTER UIT DE DAMESSTUDENTEN: MEJ. G. C. KRAYENHOFF V. D. LEUR.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

Donderdag

23 Mei '12.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is /3,50, bij vooruitbetaling /3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. W. W. W. W. W.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres: VLAMINGSTRAAT 34.

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

Varsity, door A. cos μ t.

Delftsche Studenten-Bond.

Opmerking, door L. d. W.

Gedachten en gedichten.

Een „afschuwelijk misverstand”, door A. Baars.

De pereboom, door Chétic.

Beginsel en praktijk, door G. C.

Liefde's troost, door Chétic.

Geluk, door Askrot.

Koningswaan, door Flippe.

Lichtwording, door Askrot.

Van verre en nabij.

De Wereld-petitie. (Vervolg.)

Studiebelangen.

Handleidingen-Vereeniging.

Technische Hoogeschool.

Berichten en mededeelingen.

Agenda.

Delftsch Studenten-Corps.

Varsity.

Il pleuvait, il pleuvait toujours

Maar tegen twaalfen klaarde de lucht gelukkig wat op en waagde ik het den Rotterdamschen weg te gaan bewandelen.

't Was toch druk aan de Zwet; och, een roei-enthousiast geeft ook niet om een buitje en iederen druppel vermeerdert 't vaarwater. Maar 't zag er niet uit als andere jaren. Het weer beïnvloedt nu eenmaal alles en inplaats van kleurige lichte japonnetjes en nieuwe zomerhoeden, die aan een beknopt overzicht van de Nederlandsche flora doen denken, zag je nu grauwe en geele regenmantels en andere „niet veel aan te bederven” zaken. Enkele uitzonderingen natuurlijk, maar over 't algemeen zag de tribune er somber uit.

Het water zelf bezaaid met gepaviseerde booten en bootjes „deed” 't beter toen de zon er door kwam.

Vermoedelijk ook door den regen was 't programma een beetje ten achter. Jonge achten: Triton—Njord precies een uur te laat.

't Geloei van stoombootfluiten en tribune-publiek is toch wel aardig bij een finish!

Njordlied.

Dan éénpersoons.

De Delftsche roeiers staan pal voor Laga's roem en voorspoed!

Heel goed!

Jammer dat tijdens deze wedstrijden de baan niet beter vrij gehouden werd.

Finale jonge vier.

Gespannen aandacht. Vlaggetjes op-en-neer-gehaal. Hup Laga!

En Laga wint met 3 à 4 bootlengten in 7 min. 48 sec. een mooien tijd, gezien de tegenwind.

Flink zoo jongens! M'n compliment, stuurman!

Finale jonge achten.

Njordlied.

Nereus verliest eervol met $\frac{3}{4}$ lengte aan boei 1 en komt in veel beter conditie aan dan de overwinnaar.

Dan nog hoofdnummer.

Triest gezicht. Laga \pm 9 bootlengten achter. 't Was te voorzien, maar toch werd 't mij droef te moede.

Eenvoudig een gevoelskwestie.

Vol hoop op de toekomst.

Toch vol bewondering voor Triton.

Nawoordje. Aegir, aangenaam kennis te maken. Tot 't genoeg u weer te zien. Houd goeden moed en toon ons 't volgend jaar veel geleerd te hebben.

A. cos μ t.

Delftsche Studenten-Bond.

Opmerking.

Naar aanleiding van een uitlating van den heer M. in het vorige S. W. moge het volgende worden opgemerkt. Het heet daar: „ook dit principe (groentijd) gaat uit van „de minderwaardigheid van de nieuwe leden voor de ver-„eeniging in den eersten tijd van hun lidmaatschap.” Daaruit leest ieder buitenstaander, dat blijkens de opvatting van den heer M. en die van de Bondsvergadering, ook in de idee „kandidaat-lid” deze minderwaardigheid ligt opgesloten.

Dit is onjuist, en ik acht het noodig er hier op te wijzen, daar in onzen tijd van wederzijdsche aanhalingen een dergelijk zinnetje een zeer verkeerde kijk zou kunnen geven op de positie van onze „kandidaat-leden”. Blijkens zijn acte van oprichting huldigt juist de D.S.B. het beginsel van *gelijkheid der studenten*, dat wil zeggen: geen (princiële) minderwaardigheid van iemand die pas is ingeschreven tegenover iemand, die een jaar of langer dat voorrecht reeds geniet. De toestand is practisch dan altijd zoo geweest, dat men door opgave bij het Bestuur als lid, onmiddellijk alle rechten en plichten kreeg van een gewoon lid, en door de oudere leden direct als gelijke werd beschouwd. Alleen de „verplichte kennismaking” en 't „verplichte kroegbezoek” waren plichten die uitsluitend rustten op de nieuw-aangekomenen in de eerste weken van hun lidmaatschap. Het scheeve was tot nu toe, dat men, hoewel reeds ten volle lid zijnde, na afloop van deze weken werd „geïnaugureerd” wanneer men wèl, en „niet werd bevestigd als lid (N.B.!)” wanneer men niet zijn verplichtingen was nagekomen.

Omdat een kennismaking noodig wordt geacht, en geen band een nieuweling aan den Bond behoeft te binden voor deze kennismaking is afgelopen, is nu de instelling „kandidaat-lid” geschapen. Een kandidaat-lid kan dus profiteren van alles wat de Bond zijn leden biedt, want hij heeft dezelfde rechten als deze, behalve stemrecht. Hij is vrij in het vervullen van de plichten der kennismaking; geen enkele dwang wordt uitgeoefend. Verzaakt hij deze plichten grovelijk, dan wordt hij niet geïnaugureerd.

Het is dan ook vermoedelijk een vergissing van den heer M., die hij gaarne zal erkennen, om te schrijven: „waar „in den groentijd het recht van den *persoon* op den groen „erkend wordt, blijft hier dit recht uitdrukkelijk beperkt „tot de *vereëning*.” Ook de vereëning heeft niet het *recht* op het kandidaat-lid. Zij stelt voorwaarden, die al of niet vervuld kunnen worden, en daarmee uit.

L. d. W.

Gedachten en Gedichten.

Een „Afschuwelijk Misverstand”.

De heer Strang heeft ons verteld, dat hij gaat catalogiseeren, als hij iets heeft gelezen, en mijn stukje viel zeker buiten het kader, want hij heeft eenige momenten moeten overpeinzen, voor hij een geschikte rubriek had gevonden. Toen meende hij er het principe „l'art pour l'art” in te ontdekken en ik krijg een genadig knikje van hem, hoewel hij b. v. met een paar citaatjes laat zien, dat het niet volmaakt is, lang niet, maar toch, wel aardig gedaan!

Klaarblijkelijk heeft hij, ondanks of misschien juist door zijn catalogisatiekunst de bedoeling van mijn stuk totaal niet gesnapt. Ik heb het feestvieren van bourgeois gesteld tegenover dat van het klassebewuste proletariaat en mijn conclusie was, dat hier weer op een van de vele manieren bleek, dat de bourgeoiscultuur degenereert, evenzeer als de cultuur der Romeinen in het laat Romeinsche Rijk, evenals die der Fransche edellieden voor de Revolutie, terwijl de proletarische cultuur juist opbloeit. Aan kleeneering van het koningschap maak ik me dus niet schuldig, dat kan immers gevoegelijk aan de fuivende aanhangers worden overgelaten.

Nu wensch ik verder den heer Strang wat „ruimer en dieper blik” toe zoodat hij niet direct, waar hij geen verband ziet, spreekt van een „unfaire truc” en bij gebrek aan argumenten maar aan het schelden gaat, zooals men dat van een Amsterdamschen straatjongen zou verwachten.

Ondanks deze weinig vriendelijke bejegening wil ik des heeren Strang beperkt denkvermogen wel te hulp komen en hem verklaren, hoe ik verband dorst brengen tusschen het vieren van een jaardag van een lid van Koninklijke Huize en „fuivende beestmensen”. De bourgeoisie viert n.l. in massa haar oranjedagen, zooals ik dat even heb doen zien. Denk U een koninginnedag zonder gehos, zonder gezuip, zonder extra druk bezette nachtkroegen, dan is het geen koninginnedag meer; dit is het eenige, waardoor zoo'n dag zich van andere dagen onderscheidt.

Ik weet wel, dat er onder de bourgeoisie etisch aangelegde jonge mannen zijn, die dit vuns gedoe innerlijk verfoeien, en mijnentwegen mag de heer Strang zich daar ook bij „catalogiseeren”, maar het is onmogelijk de oranjeviering aan de groote massa te schilderen, zonder veel modder op het palet te nemen.

Ten slotte „catalogiseert” de heer Strang mij bij de bekrompen denkende menschen, die geen respect hebben voor de gevoelens van anderen, hetgeen uit mijn stukje zou blijken. Ik meen genoegzaam te hebben aangetoond, dat die conclusie foutief is; dat mijn partijgenooten er anders over denken, is me van verschillende zijden gebleken.

Uit het rumoer, door den heer Strang in zijn antwoord gemaakt, waar hij zich de zaak der bourgeoisie aantrekt, blijkt weer eens de waarheid van het spreekwoord: C'est seulement la vérité qui blesse.

A. BAARS.

De pereboom.

Een kleine boom staat in mijn tuin,
Zijn takken zijn krom en zijn stam staat schuin,
Hij zag er den winter zoo moe, zoo laag
Zoo uit, als gebukt onder zorge-plaag.

Maar eindelijk kwam de lente weer
En straalde haar warmte op aarde neer;
Door het hart van mijn boom is heengegloeid
Zijn liefde, door lentekussen ontbloeid.

Mijn arme boom staat in bloesempracht
Gesproten uit hart-diepe liefdeskracht:
Maar rijker nog is de bloei mijner ziel
Omdat daar nog grootere liefde in viel.

Delft, Mei '12.

CHÉTIC.

Beginsel en Praktijk.

De menschheid heeft altijd een prachtige verzameling „beginselen” gehad; zij had altijd zulke mooie ideeën over kwaad en goed. Waarom heeft zij deze nooit in praktijk gebracht, beter gezegd, waarom heeft ze het niet kunnen doen?

Omdat dit de „mensch” geldelijke offers gekost zou hebben. Duidelijk kunt gij dit lezen in het „Tijdschrift voor Nederlandsch Indië”, jaarg. '12, blz. 74:

„de batig saldo politiek, hoezeer in *beginsel* aangevallen, hield stand *zoolang er batige sloten waren*”.

Iets verder leest ge over de koffiecultuur:

„In 1884 sprak Min. Fransen, v. Putten in de 1e Kamer: „In *beginsel* is de Gouvernements koffiecultuur *moelijk* te verdedigen, maar niemand, die *verstandig* is, zal daar aan raken omdat het niet mogelijk is op dit oogenblik een belasting uit te denken, die in de *verste verte opbrengt* wat de *koffiecultuur* oplevert en niet veel meer lasten op de bevolking zou leggen”.

Niet waar, hier wordt toch duidelijk gezegd: „wij *willen niet ten koste* van *geldelijk* verlies ons *beginsel* doorvoeren”.

Eindelijk begon de koffiecultuur te verloopen. Door staatslieden van *vooruitstrevenden* aard werden de bestuurs-ambtenaren voor Ned. Indië aangeschreven „door strenge handhaving van 't verbod tegen ontrekking aan de verplichte levering” de cultuur weer op te heffen.

Toen zij niettegenstaande deze opdracht toch *verliep* en men dus op *deze wijze* de Javaan niet „meer kon dienstbaar maken aan de schatkist”, werd het stelsel pas afgeschafft.

Altijd en overal zien we: 't in *praktijk brengen* van een *beginsel* pas als dit *geen geldelijke offers* vordert.

En nu vraag ik hun, die zich tot die *minderheid* willen rekenen, welke nu, in 1912, eindelijk de meerderheid zal overtuigen, zoo dat zij zich door hetgeen zij als goed erkent, *alleen* zal laten leiden, ziet gij dan niet in dat als dit in *19 eeuwen nog niet bereikt* is, dat het u in de 20e eeuw ook niet gelukken zal?

Maar waarom kan dit niet gelukken en wanneer dan wel zult gij vragen? Slechts dan als het voor de meerderheid *noodzakelijk* zal worden zich door haar *beginselen* te laten leiden.

Welnu voor de „miljoen” mijnwerkers in Engeland is het *noodzakelijk* geworden. De loonsverhooging die zij vroegen zou slechts 20% der hunnen voordeel aanbrengen, de aktie was begonnen om het *beginsel* van een minimum loon; daarvoor hadden een miljoen menschen een tijd van *ontbering en ellende* over, tot doorvoering van hun *beginsel*.

Ziedaar de meerderheid, waar men zoo sterk naar verlangt, welke haar *beginselen* eens in *praktijk* zal brengen.

G. C.

Liefde's troost.

O, denk er niet mèer aan,
Mijn Lili, mijn kind, —
Laat nu dat andere alles maar staan,
Laat nu de zorge maar rusten gaan; —
O, Lili, mijn kind;
Denk er alleene nu nog maar aan
Hoe zeer je mij mint.

Je vertrouwt je op mij maar
Hoor Lili, mijn kind!
Je gelooft me sterk toch, is het niet waar?
Laat mij het dragen; niets is me te zwaar
Voor jou, hoor mijn kind. —
Met mij komt 't immer wel goed en klaar,
Als jij me maar mint!

Leun je hoofdje maar tot mij aan,
Mijn Lili, mijn kind. —
Dan willen we samen wat droomen gaan
Daar stil onder hooge de boome-laan; —
O, Lili, mijn kind,
Denk er alleene nu nog maar aan
Hoe zeer je mij mint.

A'foort, Aug. '11.

CHÉTIC.

Geluk.

Wee stungen met zien drieën op de brugge veur 't huus te kieken. 't Was un mooien avond. Dree varrelsuurs eleden was 't zwaor weer ewes, t hadde elug en erommeld da'j niet veur niks stiekum bie'j menaor waort ekreupen. Wà kan't dan gek in huus wezen, tavel, stoelen, dingen an de waand, alles kreg un aondere kleur, zoo — ja 'k weet niet hoo. Maar too was 't in ees gaon regenen met bakken uut de loch, en noe was't ower, alles weer frisch, zoo mooi greun; 't was krek, of de boomen allemaole schik hadn. Wee stunden op de brugge te luusteren. Klats, klats vullen nog druppels van boven uut de blaoren, en as ze in de beeke kwammen, inees un dikke blaoze, dee uut mekaor spatten. Maor daor luusterden wee niet naor; daor in t tweede bussien van Spiekerslaand, daor was 't, daor kwam een fluiten uut, zoo hel en klaor en frisch, net of alle blieschop van 't laand um de regen daor uutzung, zung al hárdere en harder en dan weer heel zachies. Da was t fluiten van de nachtegaol. O beesien, beesien, wà ku'j dà toch mooi.

Wee zeejen niks niemendal tegen mekaore; gek, dà'j dat niet kunt, as 's avonds nao zwaor weer de wei zoo effenties blauwig wurd, en de boomen zoo greun, zoo mooi helder greun bint, alles heel stille is en daordeur de nachtegaol alsmaor aan 't fluiten is.

Wee stungen der al un tietien zoo en geen minsch kwam veurbie. Too, um de hook bie de haandwiezer inees un old vrouwgien, un bietien kreupel, op heur elfendartigst. Daor begos de nachtegaol weer en dwars der boventuut daor begos un aondere nachtegaol: 't olde wiefien galmden 't uut:

„Juich aorde, juich alom den Heer,
Dient God mit blieschop, geef Him eer,
Kump, naodert veur zien angezig
Met un verheven lofgedig.

Too wussen wee t: 't was Triene, de olde gekke Triene. Zee was zeker naor de stad ewes, en wee wachten niejsgerig wà ze wè zegn zol. Bie de Spiekersweg al reup ze ons too: „Zoo kinderties, hoo-giet met joe, is joe mooder thuus?”

„Jao Triene, bi'j naor stad ewes?”

„Nou en 'k heb t er zoo best ehad, van de Blauwsdeerns hè'k un nieje slond ekrégn, mu'j us zien hon krek sluntien, o t bint zukke beste deerns, zee heb mien un kumegien thee egeven met suker. En ik hebbe heur verteld van mien man weet ie dat al? Wee wonen too op t Harde en too zolt wee naor Amerikao gaon, jao ik binne oek al in Rotterdam ewes op un schute, un groote, och man zon groote schute, en too ha'w gien geld genog. Nou, too is è allinig de zee op egaon en ik bin hier ebleven. Niet arg aorig van hum, wà zeg ie noe; maor de diakens heb mien noe un fijn huus ezet, ie mutten us koemen kieken; dee Zaanbarg oek, dat e mien niet langer bie hum wol laoten woenen, ik zol braand maoken, zee e, nou as ik riehen hè, nou dan stook ik ze op. Jao ie mutten us koemen, de hegge achter t huus daor han'k mien mutsen, um te dreugen, want met un smerige mutse loopen, nee nee, dà wi'k niet. En ik hebbe oek un huffien, nou ik hebbe der wel gien blumpies in, maar a'k noe stukkende kuppies hè, of un olde potte, nou dan poot ik dee der in. Gaoj met, dan wi'k naor joe mooder”.

Wee gungen mee, achterumme de keuken in. Triene leup daodelijk deur naor t achtervertrek.

„Zoo mevrouws, ik wolle us bie joe koemen. Heij nog wat koffie veur mien. O nee, ie hoeven 't niet te maolen, ik slao de boonen wè met de veurlepel stukkend, o dà giet bès. En ai mien noe nog us zon papiertien geuven veur de van Loo's jongens, da'k daor een halve stoete kan haolen, o mevrouws dan bi'j zon goed minsche”.

Der koffie en der papiertien kreeg Triene en too was ze zoo bliej: „O wa's God toch goed hè mevrouws, Hij overlaat ons dag aan dag met ziene gunsbewiezen. Breng ie mien un entien vurt, kinderties? Jao mevrouws, ie heb wè

aorige jongens, binnen dat alle dree breurs, jao ie zott toch zègn, en heij oek nog magies? Dree? och dree, wè wè, jao eigenlijk bi'j nog familie van mien, ie weten wel, Ezens vaoder dà was de vaoder van joe vaoder en Hendrikenmeuje was familie van zien zuster. God is goed, noe hè'k al weer koffie en gisteren un paor schoenen. Kum dan maor, jongens!”

Wee brog heur deur de tuin naor de straote. De bleumbeddegies vos ze herrejennig mooi.

„Och och, wàt un schoone heerlekheid heij hier toch, ma'k zon blumpien helen? Nou dag kinderties”.

En zee sukkelde weer de straote op, weer begos de nachtegaol te fluiten en weer begos Triene:

„Loof, loof den Heer mien ziel met alle krachten,
Loof ziene naam, zoo groot zoo heilig tachten,
Want good is d'opper majesteit,
Zien goodheid duurt in eeuwigheid”.

ASKROT.

Koningswaan.

— en zie, het was ál ijdelheid en kwelling des geestes. Pred. 1:14b.

Ik wilde, ik was een koning geboren.

Dit verlangen is altijd in mij levendig geweest: koning te zijn van een niet al te groot land doch met een sinds eeuwen gevestigde dynastie en mij omringd te weten van een hofstoet van ouden en zèer waardigen adel.

Te wonderlijker is dit, mijn verlangen, waar ik ook niet in 't minst maar wenschte minister te zijn, of president van een republiek, noch zelfs een keizer. Ik vind er iets protzerigs in om keizer te zijn. „Koninklijk” zegt mij iets, dat synoniem is met „nobel” en de superlatief van „ridderlijk”, maar „keizerlijk” kan ik mij slechts denken in verbinding met „Post-Ant” of „Staats-Eisenbahn-Verzeichniss”. Bovendien is er voor mij altijd iets operette-achtigs in een keizer. 't Gaat met titels als met een automobiel, een pelsjas en een zèer getailleerde demi-saison: als die dingen te mooi zijn, verlagen en verploeten ze den eigenaar inplaats van hén te verheffen.

Maar een koning was ik graag geweest. Ik zou zelf misschien nog wel koning willen wórdén, mits het klimaat van het land me aanstond en de hofdames schoon waren en van zèer ouden adel. Derzelve waardigheid zou ik dan desnoods laten schieten. — Maar er is geen enkele koningskroon vacant op 't oogenblik.

En dat is jammer, want ik geloof dat ik aanleg zou hebben om een koning te zijn. Want ik ben lui, ontzettend lui, ónzeggelijk lui. En ik zou me dan absoluut niet bemoeien met regeeringszaken en bijgevolg ontzettend populair zijn. En ik weet vrouwelijk schoon te apprecieeren, bij uitstek in hofdames.

En mijn karakter, hoe heerlijk en volledig zou het passen in het nieuwe milieu. Denk eens even: Mijn ijdelheid en grenzenlooze zelfoverschatting, thans ridicul en onuitstaanbaar, zouden worden tot een zeer gewenscht besef van waardigheid. En mijn pedant gebaar werd dan de majestueuse geste.

Vastheid van wil werd mijn spreekwoordelijke koppigheid en energiek doorzettingsvermogen mijn natuurlijke neiging tot drenzen.

Mijn aangeboren gebrek aan tact om met ploeterijen en dezelve gediensstigen om te springen (o, Annie, je maakt me soms doll) zou furore maken als natuurlijke welwillendheid en beminnelijke eenvoud.

Jammer, driewerf zonde en jammer dat ik niet een koning geboren ben!

Delft, 1912.

FLIPJE.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

Met September te huur aangeboden voor 2 Heeren:

een groote Achterkamer,

met balcon, ruim uitzicht en twee Slaapkamertjes, voor f 38,— per maand. Adres HUGO DE GROOTSTRAAT 30.

TE HUUR tegen 1 September:

1 groote gemeub. Kamer,

met 2 frissche slaapkamers, geschikt voor 2 Heeren. Adres Bureau van dit Blad.

NASSI GORENG

UITZENDEN VAN DINERS.

Aanbevelend, **Chr. F. RÜTER,**
PEPERSTRAAT 9.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALMAN Jr. Binnenwatersl. 33-35.

Album foto's D. S. C.

Voor het inplakken van foto's betrekking hebbende op hun studententijd wordt H.H. Corpsleden aanbevolen een door mij in den handel gebracht ALBUM in rood linnen band met vergulden titel.

— Prijs f 6,50. —

Breek met de sleur; drink
in plaats van koffie,

BLOOKER'S DAALDERS CACAO;

véél goedkooper,

véél gezonder,

altijd goed.

VERSCHEENEN:

een goedkoope uitgave van
De Bruidstijd van Annie de Boogh,
door HERMAN ROBBERS.

Welk een opgang dit boek maakte bewijst wel het feit dat thans de 4e druk verscheen; beslist zal deze goedkoope uitgave veel belangstelling wekken, hetwelk ze ruimschoots verdient.

De prijs is slechts **50** cents ingenaaid en **65** cents gebonden.

VOORHANDEN BIJ DEN
TECHNISCHEN BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN JR.,

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr.

Voorradig de volgende uitgaven

— VAN —

The Student Christian Movement

- OLDHAM. Studies on the Teaching of Jezus. As recorted in the Synoptie Gospels . . . f 0,75
OLDHAM. Studies in the Gospel according to St. Mark f 0,75
HOULDER. Christian Discipleship and Social Life. f 0,35
MOTT. The secret Prayer Life f 0,07⁵

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 23 MEI 1912. No. 30.

Lichtwording.

Ik heb de schoonheid als Godin gedacht,
en alle denken, voelen slechts tot Haar
ôpstijgend uit dees aard, die Haar slechts predikt.
Ik heb gedroomd het blank-volkomen schoon
als eenig kernpunt van dit bonte Veel,
Haar als het plots-verstarde eeuwige-Eén
van al ons onvolmaakt, doch heerlijk pogen.
Het roode van de volle geranium,
de goudrand van de zonbestraalde wolken
en 's menschen diepellig, heerlijk mooi bestaan,
't is alles één in Haar, Godin des Levens. —
Toen heb ik aangebeden. En één vonk
van hoog in 't zoekend harte neergezonden,
had' Haar verheven, onverwankelbaar.

Daar brak de hemel, hemelsblauw versmolt, en bóven
dit donker worstelend streven naar omhoog, ver bóven
wat zich als schoonheid uit dees aard verhéft,
brak daar een Licht, wreed gloeiend, al-verterend
en schreef in vlammend schrift het: driewerf Heilig!
Ik viel in doodsangst om in heiligheid,
en 'k schreeuwde omhoog tegen het vurig schrift.
Daar staat mijn Schoonheid, wijzend naar omhoog:
Het vuur is heengegaan voor rozerood;
In roode letters staat: God is slechts Liefde.

ASKROT.

Van verre en nabij.

De Wereld Petitie.

(Vervolg).

Het groote dwaalbegrip.

Een uitgebreidheid van verwoesting is een fysieke onmogelijkheid. In onzen tijd kan geen volk door een militaire verovering blijvend of voor een langen tijd den handel van een ander volk vernietigen of grotendeels verwoesten, aangezien handel afhangt van het bestaan van natuurlijke rijkdom en een volk, dat in staat is dezen rijkdom aan te wenden. Zoolang de natuurlijke rijkdom van een land en de bevolking geschikt is om dien te blijven aanwenden, kan een invaller het niet „volkomen vernietigen”. Zij zou den handel alleen kunnen vernietigen door de bevolking te vernietigen, wat onuitvoerbaar is en indien hij de bevolking kon vernietigen, zou hij zijn eigen markt vernietigen voor het heden en voor de toekomst, wat zelfmoord zou zijn.

Tengevolge van de zoo ingewikkelde afhankelijkheid van onze op crediet gebaseerde financiën zou het verbeurd verklaren door een invaller van particulier eigendom, hetzij effecten, aandelen, schepen, mijnen of iets, dat meer waarde heeft dan juweelen of meubelen — kortom alles dat samenhangt met het economische bestaan van het volk — zoo'n terugwerking hebben op de financiën van het land van den invaller, dat de schade, door den invaller geleden, ten gevolge van de verbeurdverklaring, in waarde de verbeurd verklaarde eigendommen zou overtreffen.

Om dergelijke redenen is in onze dagen het vorderen van een schatting van het veroverde volk een economische onmogelijkheid geworden; het vorderen van een groote schadeloosstelling van twijfelachtig voordeel voor het volk, dat deze krijgt, zelfs al kan zij gevorderd worden.

Schade zelfs van oneindig kleineren omvang zou slechts kunnen worden toegebracht door een invaller als een soort van straoefening, die hem zelf veel kost; of als het gevolg

van een onzelfzuchtig en kostbaar verlangen om ellende te veroorzaken, louter uit het genot om deze te veroorzaken. In deze zelfzuchtige wereld is het niet practisch het bestaan aan te nemen van een dergelijk omgekeerd altruïsme.

Om redenen van dienzelfden aard is het een fysieke en economische onmogelijkheid den buitenlandschen handel of vrachtvaart van een ander volk te bemachtigen door een militaire verovering. Groote vloten zijn niet bij machte handel te verwekken voor volken, die zij in hun macht hebben, en kunnen niets doen om de commercieele mededinging van andere volken te beperken. Ook kan een veroveraar niet de mededinging van een veroverd volk vernietigen door het te annexeren. Zijn concurrenten zouden nog steeds concurreeren. Bovendien zou het onderworpen volk, ingeval de onderwerper protectionist is, onder voordeeler voorwaarden dan eerst, komen te werken.

De rijkdom, voorspoed en welvaart van een volk hangt in geenen deele af van zijn politieke macht; anders zouden wij den handelsvoorspoed en de maatschappelijke welvaart der kleinere volken, die geen politieke macht uitoefenen, merkbaar lager bevinden dan die der groote volken, die in Europa den toon aangeven, terwijl dit juist niet het geval is.

De voorgaande stellingen zijn tot de volgende stelling samen te trekken:

Daar de eenige mogelijke politiek in onzen tijd voor een veroveraar is den rijkdom van een grondgebied te laten in het volkomen bezit van de individuen die dat grondgebied bewonen, is het een logische misvatting en een dwaalbegrip om te meenen, dat een volk in rijkdom toeneemt, wanneer het toeneemt in grondgebied, omdat, wanneer een provincie of staat geannexeerd is, de bevolking, die de eenige en werkelijk bezitter is van den rijkdom daar, dan ook geannexeerd zijn en de veroveraar dus niets krijgt.

Zelfs waar grondgebied niet formeel wordt geannexeerd, is de veroveraar niet in staat den rijkdom van het veroverde grondgebied te nemen tengevolge van de ingewikkelde afhankelijkheid der financieele wereld (een gevolg van ons krediet- en banksysteem) dat maakt, dat de financieele en industriele zekerheid van den overwinnaar afhankelijk is van de financieele en industriele zekerheid in alle belangrijke beschaafde centra. Derhalve zou een uitgebreide verbeurdverklaring of vernietiging van den handel in veroverd grondgebied een hoogst verderfelijke terugwerking hebben op den veroveraar.

Een algemeen verschijnsel is, dat de leeningen van Europa's kleine, betrekkelijk onverdedigde staten hooger staan dan die van de groote mogendheden. De houding van de Europeesche geldmarkt te dezer opzichte is een volkomen veroordeeling van het door de staatslieden ingenomen standpunt. Indien de handel van een land werkelijk was overgeleverd aan de genade van den eersten den besten succesvollen invaller; indien legers en vloten werkelijk noodzakelijk waren voor de bescherming van den handel, dan zouden de kleinere landen in een hopeloos slechtere positie zijn en zij konden alleen bestaan bij de genade van hen, die ons worden voorgesteld als gewetenlooze aanvallers.

Men kan aanvoeren, dat de kleine staten hun veiligheid danken aan de verschillende verdragen, die hun onzijdigheid waarborgen. Maar zoo'n gevolgtrekking zou op zichzelf de voorvechters der groote bewapening veroordeelen, omdat hierin zou liggen opgesloten, dat het internationale goede vertrouwen een betere verdediging verschaft dan bewapening. Indien dit werkelijk zoo was, zouden de bewapeningen veroordeeld zijn.

De onmogelijkheid der verbeurdverklaring.

De internationale politiek wordt nog steeds beheerscht door termen, toepasselijk op toestanden die door den vooruitgang van het moderne leven reeds geheel en al hebben afgedaan.

In den Romeinschen tijd was het waar, dat de verovering van een grondgebied een tastbaar voordeel beteekende voor den veroveraar; het beteekende exploitatie van het veroverde grondgebied door den veroverenden staat zelf, ten voordeele van dien staat en zijn burgers. Het beteekende niet zelden het in slavernij brengen van het veroverde volk en de verovering van rijkdom in den vorm van slaven, als een onmiddellijk gevolg van den veroveringsoorlog.

In de middeleeuwen beteekende een veroveringsoorlog tenminste onmiddellijk tastbaren buit in den vorm van roerend eigendom, baar goud en zilver, land verdeeld onder de hoofden van het veroverende volk.

In een later tijdperk sloot verovering tenminste een voordeel in voor het regeerende stamhuis van het verove-

rende volk en het waren hoofdzakelijk de twisten van op elkaar ijverzuchtige vorsten over macht en aanzien, welke de oorlogen in zoo'n tijdperk verhaastten.

In een nog later tijdperk behaalde de beschaafde wereld in haar geheel — niet noodzakelijk het veroverende volk alleen — soms een winst door de verovering van wilde volken, waarbij orde in de plaats werd gesteld van wanorde. In het tijdperk van de kolonisatie der nieuw ontdekte landen verzekerde de vóórkoop van zoo'n grondgebied door een bijzonder volk een voordeel aan de burgers van dat volk, omdat de overvloedige bevolking daar woonplaatsen vond onder omstandigheden, door vreemde volkeren geschapen.

Maar geen dezer toestanden heeft iets te maken met het vraagstuk waarmede wij ons thans bezighouden. Wij hebben nu te doen met het geval van volkomen beschaafde volken in volkomen bezet grondgebied en het feit van het veroveren van zulk grondgebied schenkt den veroveraar geen stoffelijk voordeel, dat hij niet zou hebben gehad zonder de verovering. En in deze omstandigheden — gevolgen van de politieke wereld van heden — kan „overheersching”, of „meerderheid in bewapening” of de „heerschappij ter zee” niets uitwerken voor handel of industrie of algemeene welvaart.

„De zeer snelle ontwikkeling der industrie heeft de zeer actieve tusschenkomst veroorzaakt van het geld, dat ook hij haar is geworden de nervus rerum en er een zeer belangrijke rol bij speelt. Onder den invloed van het geld begint de industrie haar uitsluitend nationaal karakter te verliezen en neemt zij meer en meer een internationaal karakter aan. De vijandige houding tusschen met elkaar concurrerende nationaliteiten schijnt aan het afnemen te zijn tengevolge van deze toenemende internationale solidariteit. Er bestaat geen twijfel, bij hen die de kwestie bestudeerd hebben, dat de invloed van deze internationale economische solidariteit stijgende is in weerwil van ons zelve. Hij is niet het gevolg van van een bewuste handeling van den kant van een onzer en hij kan stellig niet tegengegaan worden door eenige bewuste handelingen van onzen kant.”

(L'Information).

Het doellooze van een schadeloosstelling.

Laten we eens een balans opmaken van de kosten van een oorlogsvoering en wat daarmee gepaard gaat. Op de debetzijde een opsomming van het volgende: de kosten van de oorlogstoerusting gedurende de jaren voorafgaande aan het conflict; de wanorde en verwoesting, die de oorlog zelf veroorzaakt; het doden en verminken van een groot aantal van de krachtigste burgers van een volk (de krachtigste, omdat zij zijn uitgekozen, zoodat de oorlog de eliminatie bewerkt niet van de ongeschiksten, maar van de geschiksten); de overeenkomstige verliezen, die de koopkracht in de eerstvolgende jaren beperkt van het overwonnen volk en die bij gevolg terugwerken op den overwinnaar in den vorm van verloren afzetmarkt; den druk, dien zelfs een overwinning onmiddellijk na zich sleept, bestaande in voorzorgsmaatregelen, die moeten genomen worden tegen een guerre de revanche; de toeneming in kracht; die noodzakelijk aangewend moet worden tegen de vijandschap, in de algemeene politiek uitkomend door intriges van de verwonnenen; en bij dit alles ook nog de plotselinge stilstand in den regelmatigen maatschappelijken ontwikkelingsgang, die het op de oorlog volgende militarisme met zich brengt. En dit alles zou goed gemaakt moeten worden door een schadeloosstelling van, laten we zeggen, een duizend miljoen.

Er is echter nog een gevolg met betrekking tot andere volken; de stijging in prijs van alle handelsartikelen is een belemmering voor het volk, dat de schadeloosstelling ontvangt, om die handelsartikelen te verkoopen op de neutrale markten der wereld, vooral daar het verlies van zoo'n groote som gelds door het verwonnen volk bij hen juist de omgekeerde uitwerking heeft van de prijzen te doen dalen en daardoor het volk in de gelegenheid stelt onder betere voorwaarden te concurreren met den overwinnaar op de neutrale markten.

Een van tweeën: of de schadeloosstelling wordt betaald in werkelijken rijkdom (handelsartikelen) hetzij direkt of indirekt, het resultaat, dat de protectionist beschouwd als in de hoogste mate nadeelig; of het goud blijft binnen de grenzen, in welk geval er geen toeneming is van werkelijken rijkdom onder de gemeenschap, en de prijzen stijgen, zoodat de uitwerking van het extra bedrag aan goud, dat in omloop is, wordt te niet gedaan door de geringe koopkracht ervan. Er is geen twijfel mogelijk, dat het land, dat de

schadeloosstelling betaald, stellig een hoeveelheid rijkdom verliest, want om aan dat goud te komen, moet dit land het van andere landen krijgen en daarvoor werkelijken rijkdom in ruil geven; maar even zeker is het, dat het land, dat zulk geld ontvangt, het ontvangt in den vorm van werkelijken rijkdom, wat een ernstige concurrentie veroorzaakt voor zijn eigen fabrikanten en handelslui en in de taal der protectionisten een zwaar vergrijp is, of het heeft slechts de uitwerking dat het de prijzen doet stijgen, in welk geval de gemeenschap geen vergroting hoegenaamd ontvangt van haar werkelijken rijkdom. De moeilijkheid van een groote schadeloosstelling zit niet zoozeer in het betalen door den overwonnen als in het ontvangen door den overwinnaar.

Hier zou ik wel even het voorbeeld willen aanhalen van Frankrijk en Duitschland in de jaren 1870—1880, waarover Bismarck zegt in 1879:

„We zien dat Frankrijk zich tegen den tegenwoordigen moeilijken handelstoestand beter weet te wapenen dan wij: dat Frankrijk's budget sedert 1871 met anderhalf miljoen is toegenomen en dit niet slechts door middel van leeningen; we zien dat het meer hulpbronnen bezit dan Duitschland, kortom dat ze daar ginds minder klagen over de slechte tijden”.

Twee jaar later wijst Bismarck hier nog eens op met de woorden:

„Het was in het jaar 1877, dat ik voor het eerst getroffen werd door de algemeene en toenemende malaise in Duitschland in vergelijking met Frankrijk. Ik zag, dat de standaard hier welvaart terugging, dat de algemeene toestand erger en erger werd en de handelszaken in het algemeen verschrikkelijk slecht stonden”.

Maurice Block zegt hierover in „La Crise Economique”:

„De vijf milliard veroorzaakten in Duitschland een snelle toeneming van invoer, die tot buitensporigheden aanleiding gaf, en zoodra de uitwerking van het uitgegeven geld voorbij was, trad er een verslapping in. Toen volgde een daling in prijzen, die geleid heeft tot toeneming van uitvoer, en deze laatste heeft zich sedert gehandhaafd”.

Hier zien we dus dat het oorlogsschatting betalende volk er beter aan toe is dan het ontvangende volk.

(Wordt vervolgd).

Studiebelangen.

Handleidingen Vereeniging.

Verschenen is de tweede omgewerkte druk van N°. 5:

Theoretische Mechanica II.

Zij wier bon N°. 5 door den vroegeren verkoop van de eerste druk ongeldig of reeds afgegeven is, kunnen de tweede druk tegen ledenprijs krijgen, na het stellen van hun handteekening op een lijst.

HET BESTUUR.

Technische Hoogeschool.

PROPAEDEUTISCHE EXAMENS NA DE ZOMERVACANTIE 1912.

Zij die wenschen deel te nemen aan een der propaedeutische examens genoemd in Artt. 8—14 van het Kon. Besluit van 4 Juli 1905 (Stbl. No. 227) of aan eenig deel dier examens, — zoodat deze gedeelten zijn vastgesteld bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 3 Februari 1908 — worden uitgenoodigd *uiterlijk 29 Juni a.s.* van hun voornemen schriftelijk kennis te geven aan den Secretaris der Afdeeling der Algemeene Wetenschappen Prof. Dr. J. A. Barrau, (Oostsingel 19, Delft).

Aangiften, ingekomen na 29 Juni zullen worden beschouwd als niet ingekomen.

Voor verdere bijzonderheden wordt verwezen naar de bekendmaking in de gebouwen der Technische Hoogeschool.

Berichten en Mededeelingen.

Bibliotheek Societeit Phoenix.

NIEUW AANGESCHAFTE BOEKEN.

I. NEDERLANDSCH.

Anoniem. I—1187
Esmoreit, abel spel uit de XIVe eeuw. (Naar het handschrift uit de XVe eeuw). Vierde druk. Groningen, J. B. Wolters, 1910.

Gorki, Maxim. I—1188
De Politie-spion. Uit het Russisch vertaald door J. P. Wesselink—v. Rossum. Amsterdam, Meulenhoff en Co.

II. FRANSCH.

Philippe, Charles—Louis. II—1332
Le Père Perdrix. Paris, Bibliothèque-Charpentier, 1903.
Troosteloze ouderdom van een bijna blind geworden werkmán.

Loti, Pierre. II—1333
La troisième jeunesse de Madame Prune.
Paris, Calmann-Lévy.

Brisson, Adolphe. II—1334
Florise Bonheur.
Dessins de Geo Dupuis. Paris, Ernest Flammarion.

Gohier, Urbain. II—1336
Un peu d'Idéal! Sa conscience, Le pot au lait, etc., pièces de Théâtre et autres. Paris, Albert Messein, 1911.

Régnier, Henri de. II—1337
La Double Maîtresse. Paris, Mercure de France, 1910.

Harry, Myriam. II—1338
L'Île de Volupté. Illustrations d'après les Aquarelles de A. Calbet. Paris, Arthème Fayard.

IV. DUTSCH.

Huch, Ricarda. IV—343
Aus der Triumphgasse (Lebensskizzen). Jena, Eugen Diederichs, 1908.

Frenssen, Gustav. IV—244
Dorfpredigten. Göttingen, Vandebroek und Ruprecht.

Mühlau, Helene von. IV—345
Sie sind gewandert hin und her.
Berlin, Egon Fleischel und Co.
Jong getrouwden in Zuid-Amerika.
Beschrijving van het familieleven in Chili.

V. KRITIEKEN, LITERATUURGESCHIEDENIS.

Raynaud, Ernest. V—139
L'Assomption de Paul Verlaine. (Scène pastorale représentée pour la première fois sur la scène de l'Odéon, le 28 Mai 1911). Paris, Mercure de France, 1912.

VI. GESCHIEDENIS.

Napoléon, Bonaparte. VI—286
Vérités, maximes et pensées, avec une introduction, par Jules Bertaut. Paris, E. Sansot et Cie.

Mirabeau. VI—287
Les Écrits, avec une introduction et des notes par Louis Lumet. Paris, Charpentier et Fasquelle, 1912.

Chesterton, Gilbert K. VI—288
George Bernard Shaw. London, John Lane, 1910.

Gallier, Humbert. VI—289
Usages et Moeurs d'Autrefois. Paris, Calmann-Lévy.

VII. KOLONIËN, LAND- EN VOLKENKUNDE.

Shackleton, Ernest. VII—122
The Heart of the Antarctic, being the story of the British Antarctic Expedition, 1907—1909. London, W. Heinemann, 1910.

Masterman, C. F. G. VII—123
The Condition of England. London, Methuen & Co.

VIII. SOCIALE WETENSCHAPPEN.

Leroy-Beaulieu, Paul. VIII—225
Le Collectivisme examen critique du nouveau Socialisme. Paris, Guillaumin et Cie, 1885.

Leroy-Beaulieu, Paul. VIII—226
Essai sur la Répartition des Richesses et sur la tendance à une moindre inégalité des conditions. Paris, Guillaumin et Cie, 1883.

X. KUNST.

Levertin, Oscar. X—170
Jacques Callot (eine Studie). Winden, J. C. C. Burns.

Guiffrey, Jules. X—171
Antoine van Dyck sa vie et son oeuvre. Prachtuitgave, groot folio, geïllustreerd. Paris, A. Quantin, 1882.

Zilcken, Ph. X—172
Moderne Hollandsche Etsers, met 40 Photogravures. Amsterdam, Scheltema en Holkema.

XII. WIJSBEGEERTE EN GODSDIENST.

Bon, Dr. Gustave le. XII—230
Les Opinions et Croyances. Genèse. Évolution. Paris, Ernest Flammarion, 1911.

Anoniem. XII—231
Natural Religion. London, Macmillan and Co., 1882.

Kierkegaard, Sören. XII—82
Keur en Nieuwe Keur uit de werken van Sören Kierkegaard, uit het Deensch vertaald door R. M. Chantepie de la Saussaye met een voorrede van Prof. Dr. Is. van Dijk. Haarlem, de Erven F. Bohn, 1905—1911.

Dozy, Dr. R. XII—232
Het Islamisme. (tweede druk). Haarlem, H. D. Tjeenk Willink, 1880.

Agenda.

Dinsdag 4 Juni. „De Seinpost”, Scheveningen: N.V. „Het Tooneel”, Directeur Willem Royaards: „Die fünf Frankfurter”, van Carl Rössler.

 ADVERTENTIEN.

 DELFTSCHE
Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

 Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

VERSCHENEN een nieuw boek van

B. VETH,

 (Schrijver van „Het Leven in Nederlandsch Indië”),
 getiteld:

VERHOUDINGEN

„van Man en Vrouw”

INHOUD:

 Inleiding. - Wilde Liefde. - Hartstocht-Liefde. -
 Extaze-Liefde. - Over de standvastigheid der Liefde.
 - De Vrouwen-Elende. - Liefde en Huwelijk. -
 Vrije opmerkingen.

Prijs ingenaaid f2,90, gebonden f3,50.

Voorradig in de

 TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ
 J. WALTMAN Jr., — BINNENWATERSLOOT.

Het van ouds bekende adres is: —

S. LOGCHER,

: CHOORSTRAAT 46, :

 die betaalt den hoogsten prijs voor
 net gedragen **Heerenkleeding.**

VERSCHENEN:

**De Gedenkschriften van
 Sarah Bernhardt,**

DOOR HAAR ZELF GESCHREVEN.

 Een zeer boeiend, onderhoudend geschreven boek, waarin
 wij het leven en de lotgevallen van deze begaafde vrouw
 door haar zelf verhaald vinden.

Gecartonneerd 75 cent.

Gebonden in souplen linnen stempelband 85 cent.

 Voorhanden bij den Technischen Boekhandel en
 Drukkerij J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.

FIRMA E. DE GROOT,
 hoek VOLDERSGRACHT 33,
 geeft de HOOGSTE prijzen voor ge-
 dragen kleederen. Sedert 1870 bekend
 onder den naam van VOGELEI.

 Techn. Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr.

 Afdeeling DRUKKERIJ, Vlamingstraat 34,
 Telefoonnummer 286,

 — beveelt zich beleeft aan voor de levering van: —
 Boek- en Steendrukwerk, Autografiën enz.
 Visitekaartjes, Brievenhoofden, Kwitantien, Convocatie-
 biljetten en -kaarten, Contributiekaarten, Diploma's,
 Wetten en Reglementen, Dissertatiën en Stellingen,
 Programma's, Invitatiëkaarten, Menu's, Balboekjes.
 Voor Drukwerk van Vereenigingen zijn tal van vignetten
 beschikbaar.